

NURHAN SUERDEM • Duyuyor musun?

NURHAN SUERDEM 1954 yılında Ankara'da doğdu. AÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi Ekonomi Maliye Bölümü'nden mezun oldu. Uzun yıllar özel sektörde çalıştı. Öykü yazmaya 2013 yılında başladı. Öyküleri *altZine*, *Varlık*, *Sözcükler*, *Karahindiba*, *Edebiyatist*, *Virüs* dergilerinde, Ekmek ve Gül'de ve Kiltabek fanzinde okurla buluştu. 2019 yılında yayımlanan ilk kitabı *Maruzatım Var* ile 31. Haldun Taner Öykü Ödülünü kazanan Suerdem'in ikinci kitabı *Duyuyor musun?* da 2022 yılında yine İletişim Yayınları tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 3169 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 560

ISBN-13: 978-975-05-3325-9

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın, Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

NURHAN SUERDEM

Duyuyor musun?

“Önemli olan yazmak değil, yazdıklarının okunması.”
– MÜNİRE SUERDEM

*17 Kasım 2020’de kaybettiğim
annemin anısına...*

İÇİNDEKİLER

Kırkımı Uçurmaya Geldim.....	9
Kafesin Anahtarı.....	21
Müfide Hanım'ın Evi.....	31
Anneler Üzülmez.....	41
Mukadderat, Taksirat.....	51
Mangal Partisinden Geriye Kalan.....	65
Gölgesiz Ceviz.....	77
Her Şey Sil Baştan.....	83
Nüans.....	93

Kırkımı Uçurmaya Geldim

Mesut, kapıdan çıkan kadınlı erkekli gruba dalıp gitmişti. Zeren'in sesiyle irkildi.

“Haydi, biraz acele et, ikinci dalganın gelmesi yakındır. Ben de mutfakta bizimkilere yardım edeyim.”

Kadınlardan sarışın olanın gülüşü, Mesut'un zihnine uzun zamandır takılı kalmıştı. İşini sevmiyor diye düşünürdü, bembeyaz dişlerinin parlaklığı yüzüne yansımaz, suratı asık gelirdi, sonra yedikçe açılır, açıldıkça konuşur, konuştukça da gülerdi, tıpkı köyde bahçelerindeki günbatımından sonra sulanan güllerin sabah ışıdığı gibi. Sarı saçları nasıl yakışırdı yüzüne, anasının “Şehir kızlarının sarısı hakikat sarı değil, boya kurban,” demesi aklına takılsa da onunki değildi. Gülüşü gibi, kirpikleri gibi, teninin beyazı gibi gerçektir, bildi Mesut bunu. Kasıklarındaki yanmayı bildiği gibi. Bu düşüncelerinden yüzü kızardı, hemen işine döndü “Küçük Ev” yazılı peçetelikleri, tuzluk biberlikleri düzeltti. Sandalyeleri yerlerine yerleştirdi. Kasanın yanında duran radyodan yayılan şarkı, “Saçının tellerine gönlümü bağladı kader,” diye başlayarak, duvarlarda asılı resimlerde, raflarda dizili ev ya-

pımı reçel, turşu, tarhana kavanozlarında, günün yemeklerinin yazıldığı siyah tahtada, Zeren'in annesinin ördüğü tüğ işi yarım perdelerde, camın gerisindeki çiçeklikte sıralı mor menekşelerin üzerinde gezindi. Kapının açılmasıyla rüzgâr-la birlikte içeriye dalan iri cüsseli adama çarpıp durdu. Mesut, donup kaldı, büyüyen gözbebekleriyle baktı dükkânın ortasına yürüyen adama. Caddedeki alışveriş merkezlerinden birinin marka satan mağazalarından alındığı, kolundaki sökülmemiş etiketinden belli olan lacivert takımının göğüs düğmelerini gerdirerek sordu.

“Zeren Hanım.... Zeren Hanım, yok mu?”

“Mal almaya gitti,” deyiverdi Mesut. Bir yandan da Zeren'in mutfaktan çıkmaması için bildiği bütün duaları içinden okudu.

“Tamam, yine geleceğim. Ekrem Bey bugün cevap bekliyormuş dersin. Tamam mı?”

Adamın ağzından çıkan her kelime Mesut'ta sapanla fırlatılmış taş etkisi yaratıyor, gözleri kısıyor, omuzları kasılıyordu.

“Tamam mı,” diye yineledikten sonra Mesut'un sesinin boğazında sıkıştığını hissederek, vekâleten de olsa aslımı aratmayacak bakışlarla etrafına iyice göz gezdirip geldiği gibi çıktı dükkândan. Mesut içinde tuttuğu nefesi adamın arkasından üfleyerek “Ohh” dedi. “Gitti hele şükür.” Sonra silkelenip telaşla mutfığa koştu, Zeren'i kolundan çekiştirip içeriye aldı. Kısık sesle, elini dört bir yana savurarak kelimelerin arasında sık sık tekrarladığı “yarma” sözcüğüyle olan biteni anlattı.

“Afferin Mesut,” diyerek sırtına vuran kadına baktı:

“N'olacak abla, n'olacak şimdi?”

“Bir çaresini bulacağız. Düşünmem lazım. Şimdi yine anemle teyzeme söylemiyoruz.”

“Bi şey olmaz di mi? Bizi dükkândan atmazlar di mi?”

“Sen takma şimdi kafana bunları, bir yolunu bulmaya çalışacağız, ben de bilmiyorum.”

“Ama abla, gelecek bugün, geleceğim dedi gözüme baka baka. Bak görürsün, geçen yaptığı gibi tam kapatırken damlar yine.”

“Mesut gözünü seveyim, şimdi salim kafayla düşünmem lazım, bu kadar sıkıştıracaklarını bilmiyordum. Sakin ol, bize, buraya bir şey olmayacak, köyüne de dönmeyeceksin,” diyerek, Mesut’un sırtını sıvazlayıp mutfağa gitti Zeren.

“Şu plazalardan gelenlerin arasında avukat var mıdır, ya da tanıdıkları. Danışabilirsek... Nasıl olacak ki beş kuruşumuz bile kalmadı. Yeni yeni döndürüyoruz. Teyzemlerin ödediği krediyi saymazsak tabii. Yemek anlaşması yapsak. O da olmaz ki, yemek parası nerde avukat parası nerde, kaç öğün eder, kim razı gelir,” diye içinden yaptığı hesaplarla annesinin hazırladığı poğaça hamurundan bir parça alıp elinin ayasında açtı. “Kontrat on sene, üç sene artış yok. Ee daha ne istiyorsun. Satarmış, alıcı hazırmış zaten. Satabilir mi gerçekten. Satarsan sat, alanla anlaşırım desem... Ya razı gelmezse alan... Bizi kadın gördü ya korkutuyor da olabilir, arttırmayacağım dersem, açıktan ödediğimi ödemem desem. Ben tehdit etsem. Silahı var mıdır? Ne yapabilir ki, ne yapmaz ki demem daha doğru olurdu. Her gün bir kadın vuruluyor. Mahkemeye git derim... Komik olma, işinden eden, tüm çıkışlarını tıkayan, nefes alma, öl diyen devletin mahkemesi mi? Ya herkesin beni ayakta tutmak için yaptığı onca fedakârlık. Offf, nerden kalkıştım bu işe... Moralimi bozmalıyım. Sakin olmalıyım. Başka çarem yok. Lanet olsun... Mutlaka bir çözümü vardır,” düşünceleriyle hırsla hamurun kenarlarını bastırırken annesi uyardı.

“Zeren, kızma ama biraz daha özensen, bak kenarlardan peynirleri taşıyor.”